

HOORNE'S BROEDER.

Wij weten reeds dat de heer van Montigny in Spanje gevangen zat, waarheen hij gereisd was, om den koning te bewegen de Nederlanders met minder gestrengheid te behandelen. Helaas, de oude gravin van Hoorne zou twee zonen verliezen en de vrouwe van Montigny haar gemaal. Montigny werd door Filips vriendelijk ontvangen. Maar welhaast ondervond hij, dat de koning hem bedreigde. De edelman wilde naar België terugkeeren, Filips verzocht hem te blijven, voorgevende dat ze spoedig samen naar Vlaanderen zouden reizen. Montigny werd niet gekerkerd, maar nauwkeurig bespied. Op zekeren dag reed hij naar een nabij gelegen dorp. Eensklaps zag hij zich omringd door een vijftigtal spionnen. Weldra echter veranderde de houding van den vorst. Egmont en Hoorne waren te Brussel aangehouden. De bloedraad beschuldigde Montigny eveneens en de ongelukkige werd in de burcht van Segovia opgesloten. Men voerde hem in een hoogen toren en liet hem scherp bewaken door acht Spanjaarden.

Dikwijls trokken door Segovia troepen pelgrims, die naar St-Jacob van Galicië ter bedevaart gingen. Om aalmoezen te verkrijgen, zongen zij in hunne taal allerlei liederen.

't Was in 't midden van Juli 1568. Montigny zat treurig in zijn kerker met zijn page, Arthur de Munter. Eensklaps hief hij het hoofd op.

— Pelgrims, sprak hij, Vlamingen of Brabanders. Luister maar, zij zingen een Vlaamsch lied.

Maar diep ontroerd sprong hij recht. Ook zijn page ontstelde hevig. Welk vreeselijk nieuws vernam hij daar? Zijn broeder en Egmont waren onthoofd te Brussel. Zielsbedroefd liet de gevangene zich in zijn zetel vallen. De zoogenaamde bedevaarders waren naar Spanje getogen, om aan Montigny het schrikkelijk nieuws aangaande zijn broeder te melden. Men had een Vlaamsch lied

gedicht, waarin het treuspel verhaald werd. De pelgrims konden dit veilig zingen voor den burcht van Segovia, want wie was hier in staat hunne taal te verstaan.

— Thans is ook voor mij alle hoop verloren! barstte Montigny los. Wat moet ik nu nog verwachten van eene rechtbank? Zelfs mijn broeder en Egmont hebben ze niet gespaard! Helaas, mijne arme gemalin! Vier maanden slechts waren we gehuwd en reeds zal ze weduwe worden! En op welke wijze!

— Moed, meester, troostte de page. Er is wellicht nog een reddingsmiddel.

— Kent gij er een? Ik niet. Ik zie geen weg in deze duistere zaak.

— Ontvluchten, fluisterde de dienaar.

— Ontvluchten? Worden wij niet scherp bewaakt. Is deze toren niet hoog en sterk? En dan nog, gesteld dat wij ontkwamen, bevinden wij ons toch te midden van een vijandelijk land. Ach, mijne gade, mijne grijze moeder!

* * *

Na de eerste ontsteltenis, vatte Montigny weer eenigen moed. Hij kon toch altijd trachten de vlucht te nemen. Een plan werd ontworpen. De edelman had de gunst verkregen, van zijne eigene dienstboden, welke buiten de gevangenis waren, zijn voedsel te ontvangen. Zoo bakte zijn kok het brood op Nederlandsche wijze. Het gelukte Montigny een der Spaansche soldaten om te koopen. Deze krijgsman verleende zijne medewerking tot de vlucht. Hij haalde altijd het brood van den kok, waarin deze briefkens verborg. Aldus schreef men elkander. Ook stak de kok in het brood eenige kleine vijlen, om de traliën los te maken. Bovendien had de soldaat een koffertje met een opgevouwen touw ladder weten binnen te smokkelen. Alles werd nu in bijzonderheden vastgesteld. Montigny zou de ijzers doorvijlen en langs de touw ladder ontsnappen. Verderop zouden paarden gereed staan. Een avond werd bepaald. Montigny verwachtte zijn brood met de laatste mededeling. De edelman verkeerde in hevige spanning. Nu zou alles beslist worden: de vrijheid, het terugzien zijner gade en moeder... of de dood.

— De soldaat blijft lang weg met het brood, mompelde de gevangene. Als er maar niets gebeurd is, voegde hij er ongerust bij.

— Bekommer u daarover niet, antwoordde de page. Wij moeten voor alles kalm zijn.

Plotseling kwamen eenige krijgslieden binnen stormen.

— Alles is mislukt, kloeg Montigny verbleekende.

Ja, het plan lekte uit. Het brood was door een ongelukkig toeval in de handen van een hopman geraakt. Deze had het gebroken en het briefje gevonden. Onmiddellijk nam hij strenge maatregelen. De Spaansche soldaat werd op staanden voet gedood ; de kok ontving tweehonderd zweepslagen. En Montigny werd zoo van nabij bewaakt, dat elke poging tot ontvluchting geheel onmogelijk was. Terwijl hij in Spanje gevangen zat, veroordeelde de raad van Beroerten te Brussel hem ter dood. Filips zou het leven van den edelman niet sparen. Toch had deze geene misdaad begaan ! Zijne straf kon geen algemeen schrik verspreiden, want we zullen hooren, dat deze in 't geheim moest toegepast worden. Waarom dan moest de ongelukkige sterven ? Monsterachtigheid van den vorst, die zijne onderdanen erger dan slaven behandelde ! verregaande, onbegrijpelijke wreedheid ! De rampzalige werd naar de sterkte van Simancas gevoerd. Er werd uitgestrooid, dat hij aan hevige koorts leed, die hem ten grave zouden slepen. Maar in den nacht van den 14^e October 1570, na eene langdurige gevangenschap, werd Montigny in een der kerkers van Simancas verworpd. Allen, die de terechtstelling bijwoonden, waren op straffe des doods verboden, een woord van het gebeurde te openbaren. Zoo stierf Hoorne's broeder.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

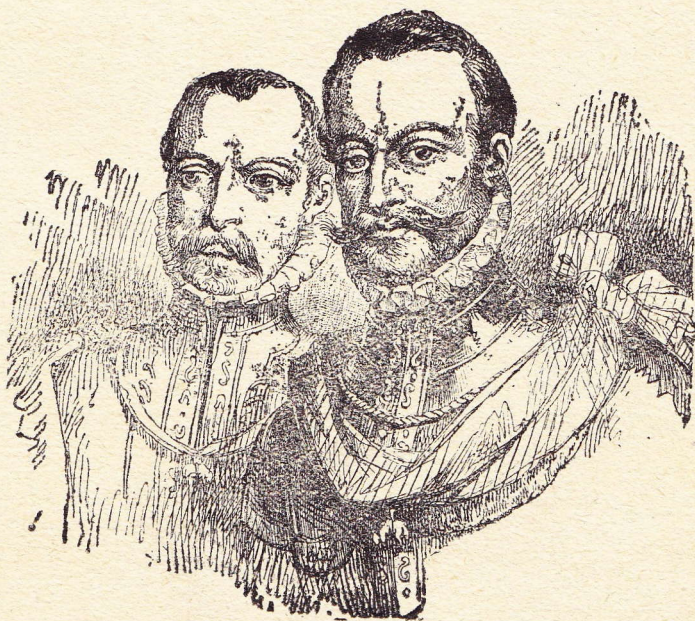
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58